

Borský zpravodaj

Číslo 5

Listopad 2018

Vážení spoluobčané,

dovoluji si vyhradit toto místo v příštích číslech Borského zpravodaje pro shrnutí zásadních informací a událostí týkajících se chodu obce. Ráda bych Vás zde informovala o plánech, které zastupitelstvo resp. obec má, o projektech a akcích, které proběhly, probíhají nebo se v nejbližší době uskuteční. Vaši informovanost považuji za jednu ze svých priorit, a proto o ni budu pečovat.

Dalším z mých cílů je uklidnit rozbouranou situaci po nedávno proběhlých volbách. Víím, že změna pro obec je to zásadní a vyvolala nemalé pozdvižení. Také je mi jasné, že se změnou vedení obce nesouhlasí úplně všichni. Myslím ale, že nemluvím pouze za sebe, když řeknu, že se budeme opravdu snažit Vaši důvěru v podobě získaných hlasů nezklamat. Komunálními volbami se obměnila polovina zastupitelů a mám velkou radost, že se v něm objevili lidé, kteří se dlouhodobě podílí na dobročinných, kulturních, sportovních a jiných událostech pořádaných v obci. Víím, že jsou to lidé zkušení, obětaví a pracovití, je mě tedy velkou ctí, že s nimi mohu v příštích měsících a letech spolupracovat.

Na tomto místě bych také ráda poděkovala bývalým členům zastupitelstva a obecní rady za práci, kterou během uplynulých 4 let pro obec vykonali. Hlavně pak ale bývalému panu starostovi a bývalé paní místostarostce, kterým patří velký dík za odvedenou práci, která určitě ne vždy byla řádně doceněna a také bych jim ráda poděkovala za pozitivní přístup, s jakým mě a Pavlovi Vávrovi (coby místostarostovi) předávají chod obecního úřadu.

Zároveň bych Vás, občany chtěla poprosit – pokud budete mít jakékoliv náměty, připomínky nebo problémy týkající se života v obci, prosím kontaktujte mě nebo kohokoliv z členů zastupitelstva. Obzvláště v začátku budeme rádi za každý podnět a bez rozdílu se mu budeme věnovat.

Na začátku úvodníku jsem psala, že jednou z mých priorit je informovanost. Jednou z prvotních nejčerstvějších informací určených Vám občanům je to, že jsme se dohodli s panem doktorem Pulcem, který ordinuje v Radostíně nad Oslavou, že bude jezdit jednou týdně také do Borů. Bližší informace naleznete na další straně tohoto zpravodaje.

Závěrem tohoto úvodníku bych Vám ještě jednou jménem svým i celého zastupitelstva poděkovala za vloženu důvěru a popřála Vám i zastupitelům pohodu, klid a sílu do dalších dnů. Mějte pěkný podzim.

Lucie Dostálová - vaše starostka:-))

SV. MARTIN

Neděle 11.11. v 9.45. Poutní mše svatá
v Horních Borech

OBCENÍ MUZEUM zve v neděli 11.11. od 14. do 17. hod. k návštěvě. Mimo jiné shlédnete nové historické fotografie naší obce od fotografa Ondřeje Knolla.

ADVENT V BORECH

2.12. ve 14 hod. Veřejná generálka:

**Soubor Babačka
+ Iva Bittová
+ Ivo Viktorin a hosté**

Po vystoupení bude navazovat **rozsvícení** vánočního stroměčku. V Borech i na Cyrilově.

Na tradiční ADVENTNÍ KONCERT

se můžeme těšit 8.12. a opět dvakrát! V 17 a v 19.30
Předprodej vstupenek bude zahájen v úterý 20.11.
v kanceláři školní jídelny u paní Olgy Padalíkové

CIMRMAN
SMOLJAK / SVĚRÁK
ČESKÉ NEBE

Cimrmanův
dramatický kšaft

KD BORY 18. 11. 2018

Neděle v 16:30

sehraje ochotnický spolek

TYJÁTR

Pořádá SDH Bory

Všichni jste srdečně zváni
Vstupné 70,- Kč

Penzion u Milostných

Vážení občané, srdečně vás zveme do nově otevřené hospůdky - Penzionu u Milostných, která se nachází přímo v srdci obce Horní Bory. Čeká tu na vás úžasné jídlo a příjemný personál. Zkušební otevírací doba je každý den od 9. do 21. hodin.

Možnost ubytování a nabídka denního menu v ceně 85,- Kč včetně polévky.

Těší se na vás kolektiv penzionu.

Ze zápisu z 55. jednání ZO Bory 30.8.2018

Přítomno 11 členů ZO

Omluveni: Mgr. Ing. Slavíková M., Mgr. Chalupa M., Ing. Kořínková, D.,

Nepřítomen: Kotačka L.

- Starosta podal informace k bodu projekt zřízení odborných učeben ZŠ Bory. Druhé výběrové řízení bylo zrušeno z důvodu nedodržení zadávacích podmínek ze strany zájemců o zakázku (vyšší cena). Vzhledem k tomu, že realizace stavby by byla za plného provozu ZŠ, je požadovaný termín dokončení velmi krátký. Z toho důvodu nebude vypsáno další výběrové řízení. Dle informací od poskytovatele dotace (IROP) se předpokládá (rozhodnutí IROP bychom měli obdržet do 3 měsíců) prodloužení termínu dokončení projektu o půl roku až o 1 rok. V takovém případě by se provedlo další výběrové řízení a pokračovalo by se.

- ZO schvaluje rozpočtové opatření č. 8/2018 v celkové výši 83.771,- Kč. ZO doporučuje a schvaluje navýšení RO o 31 600,- Kč na zakoupení kaperu pro hasičku v Cyrilově

- ZO schválilo Záměr č. 2/2018 - směna a koupě pozemků. Jedná se o 3 smlouvy. Směnná smlouva XXX – Obec, Směnná smlouva XXX – Obec, Kupní smlouva XXX – Obec. Zazněl dotaz, zda je právně možné, aby se obec zavázala k vybudování zasiťování soukromých pozemků. Starosta má tuto věc právně ověřenou.

- Náklady na převody při směně pozemků. ZO navrhuje dar pro XXX ve výši 8000,- Kč, která by část nákladů pokryla. ZO schvaluje.

- Žádosti – Celostátní veřejná sbírka pro obec Prameny. Obec Prameny se dostala do velkých finančních problémů. SMSČR proto vyhlásil Sbírkou. V rozpočtu obce v této kapitole je ještě letos možné čerpat 2000,- Kč. ZO schvaluje poskytnutí finančního daru ve výši 2000,- Kč do veřejné sbírky pořádané SMSČR za účelem pomoci obci Prameny.

- Různé – Dotaz Pavla Vávry, jak pokračuje jednání o dráze pro hasiče a vletišť. Probíhá výměna pozemků.

Ze zápisu z 52 schůze RO konané 19.9.2018

Přítomni: Všichni členové RO

-RO schvaluje Prodloužení nájemní smlouvy na obecní byt č. 1 v obecní bytovce č. p. 162 na dobu od 1.10.2018 do 30.9.2019

- RO schvaluje výjimku v počtu dětí v MŠ na školní rok 2018/2019 na 25 v každé třídě.

- RO projednala možnosti zaměstnání pracovníků VPP na další období. Pravidla úřadu práce jsou velmi přísná. RO navrhuje prodloužení smluv se současnými pracovníky do 30.11.

- RO vzala na vědomí informaci paní L. Zikmundové, že by ráda ukončila svoji činnost ve funkci předsedkyně SPOZ. Budou osloveni případní možní nástupci.

- RO schvaluje vyvěšení záměru na pronájem těchto pozemků: 50 m² na pozemku p.č. 1105/12 v k.ú. Dolní Bory z důvodu uskladnění dřeva. Na jeden rok. 100 m² na pozemku p.č. 96/1 v k.ú. Dolní Bory z důvodu uskladnění dřeva. Na 2 roky.

- Nedořešené pronájmy pozemků Záměr obce č. 4/2018. Žadatelé už o pronájem nemají zájem. RO vzala na vědomí.

- Nedoplatek MUDr. Šuberta za pronájem ordinace v Borech ve výši 1846,- Kč. RO schvaluje nedoplatek nevymáhat.

- Různé: - Lípa svobody bude v týdnu výročí republiky vysazena společně se ZŠ před Kulturním domem

- Starosta informoval RO o jednáních ohledně nového lékaře pro dospělé v Radostíně n. Osl.

Ze zápisu z 56. jednání ZO Bory 27.9.2018

Přítomno 9 členů ZO

Omluveni: Lázníčka P., Mgr. Chalupa M., Polova M., Mgr. Eliáš F., Mgr. Ing. Slavíková M.,

- Kontrola úkolů: dráha pro hasiče a vletišť- na výměnu pozemků je třeba udělat geometrický plán.

- Šachta v ostrůvku u OÚ – bude odstraněna.

- Průtokový ohříváč v KD – nejlepším řešením by byl zásobníkový bojler ne 50-80 l. umístěný v kotelně. Jedná se o dostatek teplé vody při úklidu KD po akcích. ZO souhlasí s koupí bojleru.

- Podlaha v KD, drátkování v KD – zatím nedořešeno.

- Rozpočtové opatření č. 9/2018 bylo navrženo ve výši 89 200,- Kč. ZO rozhodlo o snížení výdajů na ZŠ o 6.972.000,- Kč (nečerpání úvěru 7 mil. Kč na dostavbu odborných učeben), a navýšení FMP o 8.600,- Kč a příjem z DPH o 36.600,- Kč. Celkové RO č. 9/18 tedy činí - 6.874.200,- Kč.

ZO schválilo žádosti a smlouvy do FMP-podzim 2018

- SH ČMS-SDH Bory Čarodějnice 3200,-

- Ing. Lucie Dostálová Drakiáda 1000,-

- TJ Družstevník Bory z. s., Předšilvestrovský turnaj ve stolním tenise 5000,-

- Ing. Necidová –Rozsvícení vánočního stromečku 1600,-

- ZO schvaluje žádost SH ČMS-SDH Bory Zakončení sezóny mladých hasičů v Borech 4000,-

- Marie Vávrová Dožínková pout' 2018 3000,-

- ZO ČZS Bory Výstava ovoce a zeleniny 2018 5500,-

- ZO schvaluje podmínky FMP pro rok 2019. A ukládá novému ZO během roku přemýšlet o novém způsobu, např. podpora spolků formou daru.

- ZO schvaluje návrhy smluv pro čerpání FMP - Právnícká osoba a Fyzická osoba pro rok 2019

- ZO schvaluje žádost a smlouvu na celoroční činnost SH ČMS-SDH Bory na částku 30 000,- Kč

- Automobil Ford pro SH ČMS-SDH Bory. Výběr automobilu byla zdoluhavá záležitost, ale vše je vyřešené. Zbývá schválit a podepsat smlouvu a během listopadu bude do Borů dodán nový automobil. ZO schvaluje smlouvu na nákup vozidla pro SH ČMS-SDH Bory v ceně 994 952,- Kč, mezi Obcí Bory - Auto Trutnov s.r.o.

- Zemas AG. a.s. předložil obci návrh na výměnu pozemků. Pozemky na kterých stojí budovy areálu Zemasu za jiné. ZO vzalo na vědomí, s tím, že se tato směna, případně prodej bude řešit v následujícím období.

- ZO schvaluje Směrnice účetnictví a oběh dokladů 2018

- ZO schvaluje Směrnice o účtování a oceňování majetku 2018

Různé:

Aktualizace 10 P. Dle nových zásad NSZM probíhá v obcích naší velikosti Veřejné fórum jednou za dva roky. Proto se letos v Borech fórum nekonalo. Kontrola plnění posledních 10 P z roku 2017.

1. Vybudovat hřiště pro MŠ. Vybudováno (v první ze dvou zahrad MŠ)

2. Bezbariérový přístup do Jednoty a OÚ.

3. Rozvoz obědů ze školní jídelny (s donáškou seniorům pracovníky VPP). Funguje.

4. Zrcadlo u uličky v DB

5. Nová jídelna pro MŠ a ZŠ.

6. Pokračovat v projektu Mezibory.

7. Vybudovat sběrné místo (na velkoobjemový odpad) Uspěli jsme s žádostí o dotaci. Probíhá výběrové řízení.

8. Dovybavení školního a obecního hřiště.

ZO bere na vědomí aktualizaci 10 P.

- ZO bere na vědomí zprávu kontrolní komise, kterou přednesla předsedkyně kontrolní komise MVDr. Markové. R.. O kontrole v ZŠ. Vše bylo shledáno v pořádku.

Tyto dokumenty byly zkráceny a upraveny v souladu se zákonem o ochraně osobních údajů č. 101/2000 Sb., v plném znění. I v souladu s GDPR.

V ČELE NAŠÍ OBCE JE POPRVÉ ŽENA

BORSKÉ ZASTUPITELSTVO SI ZVOLILO NOVÉ VEDENÍ OBCE

Nově zvolené Zastupitelstvo obce Bory si na svém ustavujícím zasedání 1. listopadu 2018 zvolilo nové vedení obce. Starostkou obce se stala Ing. Lucie Dostálová, místostarostou obce Pavel Vávra. Funkce starostky obce bude nadále vykonávána jako uvolněná a funkce místostarosty jako neuvolněná.

Členy Rady obce budou: Aleš Vávra, Karel Kovář a Josef Březka

Dále proběhlo zřízení finančního a kontrolního výboru. Finanční výbor: předsedkyně Ing. Mária Necidová, členové -

Marian Vala a Luděk Večeřa. Kontrolní výbor: předsedkyně Veronika Kaštanová, členové - Josef Březka a Mgr. Martin Chalupa.

Zastupitelstvo dále jmenuje Ing. Lucii Dostálovou zástupkyní obce Bory do Mikroregionu Velkomeziříčsko-Bítešsko a také zástupkyní pro věci územního plánování.

Nově zvolení členové zastupitelstva složili dle zákona o obcích slib zastupitele. Volba všech uvedených funkcí proběhla veřejným hlasováním (aklamací). Ustavující zasedání proběhlo věcně, konstruktivně a důstojně. Ustavujícímu zasedání přihlížela skupina občanů z řad veřejnosti, z nichž někteří měli návrhy na řešení některých problémů v obci.

Novému vedení obce přejeme hodně elánu a radosti z vykonané práce!

Blanka Křížová

VOLBY DO ZASTUPITELSTVA OBCE - 5. - 6. 10. 2018

	Jméno	Počet hlasů	Procenta %	Počet mandátů
Volební strana Strana Práv Obvčanů ZEMANOVCÍ				
1.	Jiří Kaštan	108		
	celkem	108	2,27%	
Volební strana Mgr. František Eliáš				
1.	František Eliáš	204		
	celkem	204	4,29%	
Volební strana Křesťanská a demokratická unie - Československá strana lidová				
1.	Josef Březka	218		
2.	Veronika Kaštanová	140		
3.	Milan Špaček	134		
4.	Pavel Vávra	184		
5.	Ladislav Kotačka	213		
6.	Radek Holoubek	129		
7.	David Jakubec	115		
8.	Marian Vala	181		
9.	Jan Kostečka	109		
10.	Petr Doležal	122		
11.	Jan Dostál	114		
12.	Pavel Krejčí	103		
13.	Roman Kříž	139		
14.	Vítězslav Kostečka	93		
15.	Tomáš Kučera	158		
	celkem	2 152	45,29%	
Volební strana Bory 2018				
1.	Lucie Dostálová	210		
2.	Petr Viliš	169		
3.	Aleš Vávra	196		
4.	Mária Necidová	149		
5.	Pavel Kučera	130		
6.	Luděk Večeřa	170		
7.	Zdeněk Viliš	124		
8.	Karel Kovář	201		
9.	Zuzana Jurková	151		
10.	Jiří Dvořák	115		
11.	Jana Kujalová	175		
12.	Michal Stupavský	89		
13.	Josef Kujal	95		
14.	Hana Vávrová	139		
15.	Martin Chalupa	175		
	celkem	2 288	48,15%	

Kandidáti označení červeně se stávají členy zastupitelstva.

7

8

Kontejner na **velkoobjemový odpad** bude v Borech i v Cyrilově přístaven od 9. do 19.11. (v Borech 13.11. výměna) **Svoz nebezpečného odpadu** proběhne 13.11. 16.30. - 16.40. hod. (Cyrilov) a 16.50 - 17.10 (Bory)

Obecní kompostárna bude v listopadu otevřena ve středu a v sobotu v čase 15-17 hod.

MUDr. Jiří Pulec

atestace v oboru infekční lékařství
odborný zástupce

MUDr. Dagmar Bartošíková
atestace v oboru všeobecné praktické
lékařství

Sestra: Kovářová Jana Dis.

ORDINAČNÍ HODINY:

(od 12.11.2018)

Po 6:30 - 7:00 (odběry) 7:00 - 12:00

Bory 13:00 - 16:00

Út Ostrov n/O. 6:30 - 7:00 (odběry)
7:0 - 11:30

Radostín n/O. 12:30 - 16:00

St, Čt 16:00 - 18:00 pouze pro akutní
případy a objednané pacienty!!!

Pá 6:30 - 7:00 (odběry) 7:00 - 13:30

Mikulášská pochůzka v Borech 5.12.

Kdo bude mít o návštěvu Mikuláše a jeho družiny zájem, ať se запиše v sešitě v prodejně COOP Jednota.

OBECNÍ KALENDÁŘ PRO ROK 2019 je před dokončením a brzy ho všichni objevíte ve své poštovní schránce. Jeho vznik byl letos poněkud komplikovaný. Původní myšlenka, na kalendář sportovní, se ukázala jako celkem nereálná. Zejména pro nedostatek kvalitních fotografií a pak také z důvodu GDPR. A tak jsme objevili nové, méně komplikované téma. Obecní

muzeum.

A tak se

náš letošní

kalendář

opět (jako v roce 2017) vydává do historie. A pevně věříme, že

vás potěší, tak jako nás těšila práce při jeho přípravě.

Blanka Křížová, Jana Vavřková a Pavel Kříž

OHLÉDNUTÍ JOSEFA BŘEZKY ZA ČTYŘIA DVACETI LETY VE FUNKCI STAROSTY

Pan Josef Březka se narodil dne 8. listopadu 1964. Po absolvování povinné školní docházky se rozhodl studovat na Střední průmyslové škole v Brně. Poté nastoupil do firmy První brněnská strojírna a po dvou letech absolvoval povinnou vojenskou službu v Bratislavě. Následně byl zaměstnán ve firmě Sanborn, a. s. Velké Meziříčí, kde pracoval až do svého zvolení starostou v roce 1994, kde vystřídal svého otce, který funkci vykonával ještě jako neuvolněný.

Prvním počinem nového zastupitelstva bylo vybudování nového rybníku Na Manových. Jednou z dalších věcí, která se panu Březkovi povedla vyřídit, byla plynifikace provedená v letech 1995 – 1997. Protože obec v té době neměla dostatek vlastních prostředků, nabídla lidem možnost půjčit obci peníze s jedenácti procentním úrokem se splatností šest let. Obchod byl výhodný pro obě strany, neboť v té době banka nabízela úrok 16 %. „Výhodou celé transakce bylo, že zhodnocené peníze zůstaly v Borech,“ vysvětluje své tehdejší záměry Březka. V roce 1996 obec Bory získala znak a prapor obce.

Aby děti ze Základní školy nemusely přecházet na tělocvuk do kulturního domu, požádalo zastupitelstvo obce Ministerstvo financí o peníze na výstavbu nové tělocvičny. Dotace byla schválena ve výši asi 10 milionů. Stále chybělo asi 8 milionů. Obec se vrátila k osvědčenému modelu a půjčila si peníze od místních občanů. Byla také uspořádána sbírka, při které se vybralo asi 40 tisíc. Přispěla i obec Rousměrov a to částkou 10 tisíc. Zbývajících asi 7,5 milionů pokryl úvěr od banky a navýšení dotace. Slavnostní otevření nové tělocvičny proběhlo v lednu 2004.

I za velmi složité finanční situace bylo v letech 2004 – 2005 vybudováno nové fotbalové hřiště. V této souvislosti byl Josef Březka oceněn diplomem za rozvoj sportu v obci.

Asi v letech 2005 – 2006 proběhla rekonstrukce a modernizace školy v hodnotě asi 29 milionů korun. Za tyto peníze bylo vystavěno šest nových učeben, nové odborné učebny, sborovna, ředitelna, účtárna, nové sociální zařízení a další.

V roce 2008 byly zakoupeny nové pozemky určené na občanskou vybavenost a stavební parcely.

Velmi hektickým rokem byl rok 2015. Jemu předcházelo vyřízení vybudování nové kanalizace, vodovodu, s tím spojená oprava všech komunikací a výstavba mateřské školy. Sama výstavba nové mateřské školy byla nutností. Ta stará byla nevyhovující v mnoha oblastech – vysoké stropy, špatné denní osvětlení, počet sociálních zařízení, vysoké náklady na energie a další. Celková hodnota všech těchto akcí byla asi 106 milionů.

V obci proběhla spousta menších počínů, jako například vybudování nových čekáren, oprava chodníků, rekonstrukce veřejného osvětlení, zateplení obecního úřadu a vybudování nové kompostárny. Bylo jich ale samozřejmě mnohem více.

Celková hodnota všech investic od roku 1994 do roku 2018 byla asi 200 milionů, více než polovinu činily dotace.

Josef Březka byl starostou obce Borů celých 24 let. Za tu dobu se mu povedlo vykonat spoustu dobrých věcí a pomoci mnoha lidem. Za tuto dlouholetou službu svým spoluobčanům byl vyznamenán pamětním listem Senátu Parlamentu České republiky.

„V roce 1994 jsem se rozhodl pro obec Bory pracovat na plný úvazek. Nyní bych rád poděkoval všem, kteří se mnou celou dobu spolupracovali. Práce starosty mě naplňovala a dělal jsem ji rád,“ říká na závěr svého vzpomínání Josef Březka.

Dne 24. března 2018 obdržel

pan Josef Březka

starosta obce Bory

pamětní list Senátu Parlamentu České republiky

Serve et fidelis civitatis

věrně sloužím obci

spolu s upřímným poděkováním
za dlouholetou službu svým spoluobčanům.

Milan Štěch
předseda Senátu

Jiří Šesták
místopředseda Senátu

SENÁT
PARLAMENTU ČESKÉ REPUBLIKY

Veronika Kaštanová

Naše škola se zapojila do oslav spojených se 100. výročí republiky. V rámci projektu „100 let republiky“ si žáci 4. až 9. třídy mohli vybrat jedno z devíti nabízených témat souvisejících s naší vlastí. Každý se následně zapsal k tématu, které ho zajímalo. Utvořily se nám tak smíšené skupiny přibližně po jedenácti žácích, každou z nich měl na starost jeden z učitelů. Témata žáci zpracovávali na velké plakáty písemně a výtvarně, důležité však bylo i nacvičení scénky na závěrečné vystoupení.

Jednotlivé skupiny v průběhu čtrnácti dní pilně pracovaly, aby ve čtvrtek 25. října mohly předvést, co vše si přichystaly. Každý se zapojil dle svých možností a dovedností, podstatná byla vzájemná spolupráce. Ve čtvrtek dopoledne proběhla generální zkouška, kdy žáci prezentovali svá témata před ostatními spolužáky. Vše vyvrcholilo odpoledním vystoupením pro rodiče. Celým představením diváky příjemně provedli moderátoři Veronika Studená a Šimon Haller, žáci 9. ročníku.

Díky rozmanitosti zpracovaných témat si na své přišel opravdu každý. Žáci divákům přiblížili historické okolnosti spjaté s osudovými osmičkami, připomněli jim významné ženy a slavné vědce naší vlasti, seznámili je s životem a rodinou T. G. Masaryka a popsali jim státní symboly České republiky. Zajímavosti o naší zemi žáci zpracovali v rámci tématu Co jste možná nevěděli o naší zemi. Tato skupina humornou scénkou z divadelní hry Dobyť severního pólu neopomněla připomenout ani legendárního Járu Cimrmana. Vývoj módy žáci prezentovali módní přehlídkou, na základě které se diváci dozvěděli, jak se u nás v průběhu 20. století změnil módní trendy. Naše sportovce, kteří se zapsali do dějin sportu 20. století, připomněli žáci i za pomoci ukázky sestavy gymnastických cviků. Milovníci kul-

tury si na závěr celého vystoupení mohli vychutnat Českou besedu – národní tanec v krojích. Nezaháleli ani žáci 1. až 3. třídy. První třída zatančila na písničku Marjánko, Marjánko, druhá třída zazpívala českou lidovou píseň Ach synku, synku a díky žákům třetí třídy jsme mohli zavzpomínat na cvičení spartakiády.

Zaslouženou odměnou byl pro žáky velký potlesk a uznání jak ze strany rodičů, tak ze strany učitelů. Vzhledem k tomu, že se do příprav zapojily opravdu všechny děti z naší školy, patří každému z nich velké poděkování.

Koordinátorkami projektu byly p. uč. Musilová a Aubusová, autorkou článku p. uč. Malášková a realizátory projektu všichni učitelé a žáci ZŠ Bory

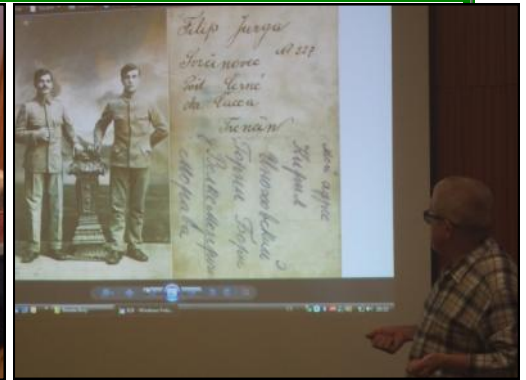
POZVÁNÍ

Základní škola Hany Benešové Bory
a Městská knihovna Velké Meziříčí
Vás srdečně zvou na výstavu

VARIACE NA PŘÍRODU

1. 11. - 14. 12. 2018 - výstavní sál Městské knihovny Velké Meziříčí
Pondělí, středa, pátek - 7.30 - 18.00 hodin

Je to už pár let, kdy nám pan Jiří Mikeš poslal stránku z legionářské kroniky svého dědečka. Už tehdy jsme začali přemýšlet o besedě. Pravda, nějaký ten rok nám to trvalo. Ale všechno má svůj čas. A tak se nám beseda 8.10. hodila k akcím ke 100. výročí založení naší republiky.

Byl to krásný večer. Pan Mikeš je úžasný vypravěč. Jeho povídání o životě pana Cyrila Inochovského (život v Borech před první světovou válkou, na frontě, v ruském zajetí, v legiích) bylo

strhující.

Moc se těšíme, že se nám snad v dohledné době tyto zápisky podaří vydat knižně.

Pan Cyril Inochovský byl jedním z několika našich občanů, kteří bojovali v legiích. Jistě se v našich besedách k tomuto tématu vrátíme.

V následujících dnech nám pan Mikeš zaslal další úžasné vyprávění a vy, čtenáři Borského zpravodaje máte možnost si toto povídání přečíst jako přílohu dnešního čísla. Blanka Křížová

SLAVNOSTNÍ VYSAZENÍ LÍPY SVOBODY 24.10.2018

I my v Borech jsme se letos připojili k řadě dalších míst v ČR a v rámci oslav 100 let založení republiky jsme společně vysadili novou lípu v parku před Kulturním domem.

Celou akci společně připravila ZŠ Hany Benešové a Mateřská škola Bory a Obec Bory v rámci MA 21.

Počasí bylo opravdu hodně podzimní, proto část programu

proběhla v Kulturním domě. K přítomným promluvil ředitel ZŠ František Eliáš, starosta obce Josef Březka, místostarostka Blanka Křížová a kronikář Pavel Kříž. V programu děti z druhé třídy zazpívaly píseň Ach synku, synku. Katka Němcová přednesla báseň Jaroslava Seiferta Píseň o rodné zemi a všichni společně jsme zazpívali státní hymnu.

Potom již došlo na vlastní výsadbu. Vše, jáma, kůl, kámen s vytesaným letopočtem 2018, nářadí, voda a hlavně také krásná sazenice lípy velkolisté, bylo připraveno. Pan starosta s panem ředitelem tedy stromek zasadili a pan kaplan Karel Adamec stromku, a potom i všem přítomným požehnal.

Tato mladá lípa se stává už šestou lípou svobody v naší obci.

Text a foto Pavel Kříž a Blanka Křížová

SLAVNOSTI BRAMBOR CYRILOV PODRUHÉ

Po loňském, nasmělém začátku byl letošní ročník už vážně parádní. Všichni Cyrilovští organizátoři, klobouk dolů!

Co tedy bylo 14.10. k ochutnání a případně ke koupení?

Výrobky z kozího mléka, med, přírodní čaje, domácí produkty z brambor, upravená křepelčí vajíčka, přírodní oleje. Mohli jsme se naučit jak se varí halušky! A hlavně ochutnat 15 odrůd brambor z našeho regionu a vyslechnout si zajímavou přednášku RNDr. Josefa Hedbávného, která přilákala návštěvníky z širokého okolí. Blanka Křížová

JABLKO 2018

Český zahrádkářský svaz v Borech uspořádal 4. listopadu 3. ročník výstavy ovoce a zeleniny, spojené se soutěžími Borské jablko 2018 a Dekorace ovoce, zeleniny a květin. Zároveň proběhla divácká tombola. Ceny byly dotovány z fondu malých projektů obce. S cenami do tomboly přispěli i zahrádkáři základní organizace. Bylo vystaveno 25 odrůd ovoce v 60 exemplářích. Letošní úroda byla nadprůměrná a vystavené ovoce bylo krásně vybarvené. Výstavu si prohlédlo 70 návštěvníků, kteří zároveň hodnotili vystavené ovoce a dekorace. V pondělí 5.11.

výstavu navštívily jednotlivé třídy ZŠ. Pořadatelé děkují za hojnou účast a těší se na setkání u příležitosti dalších výstav. Ceny Borské jablko roku získali: 1. odrůda Admirál, pěstitel J. Kostečka 11 hlasů; 2. odrůda Denár pěstitel P. Jakubec 10 hlasů; 3. Odrůda James Grieve pěstitel J. Vaverková 8 hlasů. Ceny za dekorace získali: 1. – 2. Zajíc R. Pavlišové a Dýně s jablky J. Vaverkové; 3. – 4. Bába s cuketou R. Kostečkové a Česnekový cop J. Vaverkové.
Jan Kostečka, Foto Pavel Kříž

POHÁDKOVÁ CESTA 2018 (v číslech...)

1 stánek se třemi pracovníky Tonda Obal od společnosti Eko-kom
12 obětavých pomocníků. Velký dík vám všem!
Délka trasy byla +- 3 km. A všichni to zvládli!
5 pohádkových zastavení
9 pohádkových postav
11 otázek v Questingu. Většinou dobře zvládnutých.
83 dárků formou „štěstí“, 60 opečených špekáčků.
5 krabic buchtiček, 5 balíčků piškotů.
Veliké množství krásných časopisů Igráček, záložek, rozvrhů hodin a magnetek od paní Lucie Březkové. 300 lízátek od Jirky Vilíše ml.
A spousta dětí s rodiči.
Díky všem za krásný den! Blanka Křížová, Foto Pavel Kříž

POZVÁNÍ

POJEĎTE S NÁMI NA VÝLET

DO PŘEDVÁNOČNÍHO BRNA Úterý 27. 11. 2018

Program:

1. Cesta vlakem
2. Brněnské vánoční trhy
3. Diecézní muzeum na Petrově

Odjezd v 7.24 z Horních Borů (autobusem na vlak) návrat v 16.10 nebo v 17.18 busem do Dolních Borů.

Cena: Vstupenka (snižena) do muzea 40 Kč

Cena za dopravu? Výlet je určen zejména seniorům a ti mají na bus i vlak 75% slevu. Tedy cesta tam i zpět vyjde +- 100 Kč

Přihlášky Blanka Křížová 608 312 224.

Všechny babičky a dědečky zve Klub dobré pohody

ník načisto adrenalinovým zážitkem. A zvládli jsme to! Celý zájezd byl velká pohoda a všichni jsme ho prožívali s naší skupinou dětí a byla to radost. Cesta s panem řidičem Štěpánem Šimanem byla také fajn.
Blanka Křížová

PODZIMNÍ ZÁJEZD KDP

Tentokrát jsme se vydali do Zruče nad Sázavou, kde jsme navštívili kulíčkovou dráhu, zámek, Kolowratskou věž. Po obědě jsme se vydali do Vodního domu u Hulic. Závěr našeho dne patřil hoře Blaník. A protože čas se krátil, a my chtěli ztihnout otevřenou rozhlednu, stal se náš výstup na Bla-

JIŘÍ MIKEŠ STĚHUJEME SE DO BORŮ

Stěhování se dlouho připravovalo. Už dříve jsem uvedl, že v domku prarodičů v Borech sídlila prodejna Jednoty a byl tam i byt sourozenců Zástěrových. Jednota si postavila novou budovu na návsi u kostela, Zástěrovi šli někam do podnájmu (později si postavili domek) a mohli jsme se stěhovat. Do Borů jsme nejdřív jezdili „na výlet“. Pravda – výlet to byl jenom pro mne. Děda s babičkou vždy něco zařizovali. Bory jsou vzdáleny od Znojma asi 90 km, ale doprava byla komplikovaná. Jezdili jsme vlakem s dvěma přestupy ve Studenci a Okříškách do Velkého Meziříčí a potom 10 km autobusem do Borů. Druhou variantou byl vlak do Skleného nad Oslavou a potom asi 3 km pěšky. Tato varianta se kvůli zavazadlům málo využívala. Jednou v zimě jsme přijeli do Medřiče a na nádraží stál hoch se saněmi, do kterých byl zapřažený vlčák. Hoch nabízel odvoz zavazadel. Z nádraží na náměstí, odkud odjížděly autobusy, to bylo (a stále je) dost daleko. Děda však místo kufru naložil moji maličkost a já si tento zážitek pamatuji dodnes. Do druhé třídy jsem ještě nastoupil ve Znojmě, ale už jsme se stěhovali. Pamatuji si jenom příjezd do Borů. Přijeli jsme stěhovacím autem, dospělí vynášeli věci z auta a já jsem dostal úkol, abych „hlídal“ auto, aby nám z něj někdo něco neodnesl. Dnes to vidím tak, že jsem neměl překážet, ale tehdy jsem odpovědně plnil úkol.

snazší proces léčení byla ostříhána dohola. Malá holka proti stříhání neprotestovala.

Brzy po přestěhování se přestavovala stodola, resp. rekonstruovala se její část, kde byl původně chlév. Z chléva se odstranila část velkých kamenných žlabů, které děda převrátil a použil na dvoře jako dlažbu. Chlév se rozpůlil a zadní část se rozdělila na prostor pro dvě kozy a na prostor pro prase. Nad prasetem byl velkoprostorový kurník. Přední část chléva sloužila jako manipulační prostor. Do stodoly a chléva byl zaveden proud. Ne kabelem, jak by si dnes leckdo myslel, ale jinak. Na střeše domu a na stěně stodoly byly sloupky s izolátory a proud se vedl dvěma

Na fotografii s dědovou poznámkou je domek v plné parádě. Vlevo od vstupních dveří byl pokoj, který sloužil babičce jako šatna, spíž, byla tam i jedna postel na příležitostné přespání. V tomto pokoji se nikdy netopilo. Obchod Jednoty byl v této místnosti. Okno vpravo od vstupních dveří bylo od obytné kuchyně. Veškeré dění se odehrávalo v kuchyni. Dvě okna zcela vpravo jsou z ložnice. Ložnici tvořila klasická manželská postel s fotografií novomanželů Inochovských v oválném rámu, dvě šatní skříně, otoman, kamna značky Club a „psycho“ s velkým zrcadlem. Ten, kdo uměl správně česky, měl doma „psychu.“ My jsme ale po celou dobu žili s psychem. V zimě se v ložnici zatápělo až večer. Kouřová roura od kamen byla často „do červena“, ale probouzel jsem se vždy do mrazivého rána a nechtělo se mi vstávat. Babička vstávala brzičko ráno. Vždy zatopila v kuchyni a uvařila čerstvou meltu. Vůni melty jsem cítil až do postele a dodnes ji mám „v nose.“ Vánoční stromek parkoval vždy v ložnici. Už si nevzpomenou na to, kdy byl u nás Ježíšek nahrazen dospělými lidmi, ale pamatuji si, že jsem chodil s dědou pro stromek do lesa. Vánoční stromek byl jeho pýchou. Děda odstraňoval i drobné estetické nedostatky stromku. Neváhal nebozecem vyvrtat v kmínku stromku otvor a vsadit novou větvíčku a podobně. Na fotkách (vpravo nahoře) jsem s mámou a malou sestrou Alenkou. Ta měla zrovna na hlavě nějakou vyrážku a pro

neizolovanými vodiči. Na fotce ještě přívod do stodoly chybí. Uvedl jsem ji proto, aby byla vidět část domu ze dvora. Dřevěná nevytápěná veranda po celé délce domu, v zimě v ní zamrzala voda. Z verandy na dvůr vedlo 5 nebo 6 schodů, dvůr byl mírně svažité. Vikýřem se dopravovalo obilí na půdu. Seno a sláma se skladovaly „na patře“ ve stodole, obilí na půdě domku. Obilí se kvůli myším přesypávalo do dřevěných beden. Stejně tam ale myši byly... Vpravo je vidět kousek stodoly, v levém dolním rohu část pumpy na vodu. Měli jsme podle babičky tvrdou vodu. Když chtěla prát, nosili jsme vodu od Pavlišů. Měli studnu venku, tzn. před plotem, asi 30 metrů od nás.

Hygienické podmínky na vesnicích 50. let nebyly nic moc, a tak stát jednorázově přispěl k jejich zlepšení. V Borech se to projevilo tak, že nám na dvorku vybudovali nové hnojiště z betonových prefabrikátů s jímkou na močůvku a novou zděnou kadibudku. Nevím proč, ale novou kadibudku jsme nikdy nepoužívali – užívali jsme starou, dřevěnou, místo toaletního papíru nařezané noviny. Nová kadibudka byla přitom funkční, takže

Babička mi to přísně zakazovala. Měla pravdu – jako dítě bych asi nechtěl mít Ferdika k nedělnímu obědu.

Dostali jsme se ke stravování. Mí prarodiče měli mizerný důchod. Myslím, že v tomto směru nebyli tenkrát výjimkou. Babička pobírala 100 Kčs a děda něco přes 500 Kčs měsíčně. Zemědělské samozásobení bylo významným

sloužila jako rezerva pro náhlu potřebu dvou osob najednou. Toaletní papír jsme ale také mívali. Byl tzv. skládaný a zcela nesavý. V rolích tenkrát neexistoval. Ve „znojmské“ kapitole píšu o tom, že děda našel v lese u Znojma německou vojenskou přílbu wehrmachtu. Bylo to v pětáctýřicátém. Přílba našla v Borech své užítí, ale ne na něčí hlavě. Děda ji připevnil k dlouhému klacku a sloužila k vybírání obsahu kadibudky. Legionář se nezapřel.

Na fotce vpravo jsou naše dvě kozy, které se po dvorku normálně nepotulovaly. Nevím, proč byly zrovna vypuštěny. Za nimi je ale vidět část lavičky, kterou děda vyrobil z nařezaných kmínků břízy. Košťata z březových větví na zametání dvora také vyráběl sám.

Zmínil jsem potřebu měkké vody na praní. Babička v podstatě celý život prala na ruční (!) pračce. Ruční pračka představovala dřevěnou nádobu na nohách, při praní se stálo. Nádobu měla vnitřní část do půlkruhu a tvořila ji půlkruhová valcha. Do této nádoby se vložilo prádlo, zalilo se horkou vodou s pracím práškem a shora se do drážky nasadila také půlkruhová valcha, kterou se pomocí páky „kvedlalo“ dopředu – dozadu. Prádlo se mezi dvěma valchami převalovalo sem tam a snad se i vypralo. Jako „velký kluk“ na prázdninách jsem se praní často účastnil, protože to pro babičku byla dřina. Pokaždé jsem se babičky ptal „a kolikrát mám zakvedlat?“ „Padesátkrát.“ Poctivě jsem počítal. „Už to mám!“ „Tak ještě dvacetkrát!“ Takhle se v Borech pralo. Babička až na sklonku života dostala od svých dcer starší jednoduchou elektrickou pračku se šnekem.

Po přestavbě chléva zůstalo něco písku, a tak jsem měl na dvoře soukromé pískoviště, na kterém jsem si prý dovedl sám hrát. Do místního kamenolomu přivezli dvě obrovská auta na přibližování kamene z místa těžby k drtiči. Říkali jim dempřy. I já jsem měl dva dempřy – byly to krabičky od sardinek. Krabičky jsem očísloval jedničkou a dvojkou, stejně jako v kamenolomu, v pískovišti jsem vytvořil „kamenolom“ a vozil a vozil...

V dobách brzy po přestěhování, kdy měli mí prarodiče relativně hodně fyzických sil, jsme měli doma dvě kozy, dvě prasata, menší hejno slepic a hodně králíků. Každé Velikonoce bylo zařízeno jedno kůzle, prasata byla vždy fázově posunuta, tj. jedno velké a jedno malé. Děda jako vyučený řezník zabíjel zvířata zásadně podříznutím. Ačkoliv jsem se účastnil většiny jeho pracovních aktivit, až v dospělosti jsem si uvědomil, že jsem podříznutí praseta nebo kůzlete nikdy neviděl. Pokaždé jsem byl pověřen nějakým důležitým úkolem mimo místa činu, a když jsem se vrátil, leželo už prasátko připravené na spaření horkou vodou, podobně jako na fotce vlevo. Chlívěk v pozadí neodpovídá naší realitě, řezník děda byl zřejmě pozván jinam. Jako dítě jsem měl tendenci pojmenovat některého králíčka a mít např. Ferdu.

přilepšením. Z mého dětského pohledu jsme v obchodě kupovali pouze základní potraviny. Měli jsme vlastní brambory na celý rok, vypěstovali jsme dostatek obilí pro slepice, králíky a na šrot pro prase. Maso jsme nejedli každý den. Nejčastějším masem byl králík. Sem tam i slepice, když babička usoudila, že přestala nést vejce. Maso z čuníka se zpracovávalo do konzerv, do sklenic se škvařilo sádlo. Nepamatuji si, že by se někdy kupovalo maso v řeznictví. Nebylo ani kde, nejbližší řezník byl v Medřiči. Ani salámy se nekupovaly – měli jsme přece vlastní sádlo. Brambory jsme jedli každý den. Velmi častou večeří byly šťouchané brambory s cibulkou a podmáslím. Nepamatuji si, že bych měl někdy připomínky k babiččinu repertoáru. Babička vařila každý den dva hrnce brambor. Velký hrnec pro prase, malý hrnec pro nás. „Babi, proč vaříš ve dvou hrncích?“ „Protože ve velkém hrnci jsou brambory jenom pro prase.“ „Ale vždyť ve sklepě jsou brambory na jedné hromadě, není to jedno?“

Předzahrádka před domem se využívala pro pěstování zeleniny. Nic moc to nebylo, vysvětluji si to ne příliš přívětivým počasím Vysočiny. Vše, co se u nás pěstovalo nebo chovalo, bylo účelové. Prarodiče například odmítali psa, protože usoudili, že by neměl co hlídat. Dům jsme sice zamykali, ale pokud jsme jeli např. pro trávu králíkům a kozám (jezdilo se obden), dávali jsme klíč do předzahrádky pod keř rybízu. Kdyby přijela neohlášeně máma nebo teta ze Znojma, nezůstala by stát venku. Babička chovala na půdě kočku. Kočka nesměla do bytu, mohla být pouze na půdě. Mazlení s kočkou nebylo dovoleno. Kočka dostávala od babičky pouze mléko. Zbytek si měla ulovit sama. Jedinou „radostí“ či koníčkem babičky byly mečíky/gladioly. Ty vysazovala těsně u plotu a dařilo se jim. Sousedé chválili a babička byla právem pyšná. Kromě mečíků jsme měli mezi okny červené muškáty a na verandě se dařilo „bláznům“, jak babička říkala nekvetoucím rostlinám, které rostly jako „blázni“. Byly to snad voděnký převíslé.

Nad Bory vedl nějaký letecký koridor. I když letecký provoz v 50. letech byl v porovnání s dneškem téměř nulový, byl rozhodně větší než ve Znojmě. Všichni kluci, mí vrstevníci, měli svoji budoucnost jasnou. Budou piloty. Také jsem chtěl být pilotem, ale kluci mě utřeli: „Brejlatý neberou!“ Kvůli své nynější zaneprázdněnosti jsem zatím nezjistil, kolik pilotů původem z Borů brázdilo naše nebe v barvách ČSA nebo jiné letecké společnosti. S kluky jsem také řešil, ale nevyřešil, letecký problém, co je rychlejší. Tryskáč nebo stíhačka? Nevím to dodnes, takže pokud laskavý čtenář to ví, prosím o informaci.

Jako předškolní nebo lehce školní dítě jsem měl velmi sporné znalosti zeměpisu. Dokázal jsem sice vyjmenovat nejdůležitější zastávky transsibiřské magistrály až do Vladivostoku, ale to bylo asi všechno. Věděl jsem, že hlavním městem je Praha, velkým městem bylo u mne Brno, ale na třetí místo co do velikosti jsem neochvějně kladl rodné Znojmo. Když mi někdo po narození sestry Aleny v Opavě řekl, že Opava je větší než Znojmo, a že tam dokonce jezdí trolejbusy, dost těžko jsem to nesl.

V průběhu mé „borské“ životní etapy jsem získal od dědy takové znalosti o činnosti čs. legií v Rusku, že bych mohl přednášet na vysoké škole. Nechci kopírovat dědovy paměti, ale o jedné zajímavosti bych se rád zmínil. Několikrát jsem se tehdy

dětsky naivně zeptal: „Dědoušku, a ty jsi ve válce někoho zabil?“ Pokaždé jsem dostal odpověď typu: „To víš, tehdy jsme volali „hurá“ a střelilo se dopředu...“ Nikdy mi nevyprávěl o tom, že např. u Bachmače došlo na útok bodáky, že ne vždy se brali zajatci atd., ale povídal o tom, jak po návratu z boje nějaký kolega našel zatoulaného koně a že jeho rota, pro kterou vařil, dostala fantastický guláš. Děda sice nebyl dobrý pedagog, což bych mohl doložit jinými příklady, ale své vyprávění dovedl přizpůsobit věku a složení publika.

Dobře, dám jeden příklad špatné práce pedagoga. Byla zima, malému klukovi byly pořízeny brusle – kačenky, které se klíčkou připevnilly k obyčejným zimním botám. Vyrázili jsme na zamrzlý rybník Horník. Rozběhl jsem se po ledě tak, že jsem se neodrážel břitem bruslí, ale pohodlně uchycením brusle k botě. Po rozběhu jsem se postavil na břity a snožmo ujel snad metr. „To je špatně! Musíš se odrážet břity!“ Zkusil jsem to dvakrát, třikrát, nešlo mi to. „Jsi nešikovný!“ To jsem věděl i bez komentáře. Šlo se domů. Druhá akce se nekonal.

Škola v Borech byla pro mne překvapením. Budova byla postavena těsně před válkou, nebo za války a ve srovnání se znojemskou byla daleko hezčí. Nastoupil jsem do vícetržidy. V jedné místnosti/třídě učil pan učitel Mužík druhou, třetí a pátou třídu. Vyučování probíhalo tak, že jedné třídě dal krátký výklad a potom úkol na samostatné zpracování. Žáci psali nebo počítali a pan učitel se mohl věnovat další „třídě“. Systém se mi velmi líbil. Svá zadání jsem měl relativně rychle hotová a mohl jsem se věnovat výkladu určenému pro vyšší třídy.

Pan učitel měl loveckého psa. Když šel s námi na vycházku, brával

ho s sebou. Pes byl fantasticky vycvičený. Dostal povel „lehni“, zalehl, my jsme odešli snad kilometr a po zapísknutí pes přiběhl. Byl to pro mne nesku-tečný zážitek.

Na fotce je kompletní druhá

třída 1955-56. Pod tušeným portrétem prezidenta vlevo nahoře vidíte stabilní výzdobu třídy – československou a sovětskou vlajku. Ve škole byl elektrický zvonek, který ale nebyl automatický. Pan učitel končil hodinu tak, že určil jednoho žáka, který radostně vyběhl na chodbu a směl zvonit a zvonit... Pan učitel byl spravedlivý – i já jsem si mohl zazvonit. Je zajímavé, že si nepamatuji na zneužití zvonku. Do školy chodili i starší pubertáči, kterým by se nějaké mimořádné zvonění určitě líbilo.

Dědeček popisuje ve své sibiřské anabázi událost, kdy bylo rozhodnuto, že ruské legie odjedou přes Vladivostok do Francie, kde budou pokračovat v boji proti Němcům. Prostí vojáci rozhodnutí přivítali a hned se našli učitelé francouzštiny, sháněly se francouzské slovníky a můj děda se s ostatními naučil Marseillaisu. Děda mne naučil hodně praktických věcí, takže Marseillaisu jsem ovládal brilantně. Škoda, že neexistuje videozáznam, na kterém by malý hošík zpíval „Alon dan fán dela pátrie, le žile glóre, tárive! Kontr nů de la tyranyje, le tan dan san glan télévé...“ V dospělosti jsem ji zazpíval jednomu muži, znalému francouzštiny. Pochválil mi melodii, ale ke slovům měl připomínky. Asi to nebyla spisovná vyslovnost. Řekl jsem, že se nemůžu zbavit burgundského přízvu-ku. Svého legionářského učitele jsem zatajil. Velmi mě mrzí, že mi osud nedopřál předat tuto znalost svým vnukům. Kdyby některý vnuk zanotoval sličně Francouzce do ouška refrén „...ké sánem pil a bréve nosijó“, určitě by zanechal silný dojem.

Se zpěvem jsem měl v Borech úspěch. Se starší spolužačkou Jarkou Zástěrovou jsme vyhráli okresní kolo Dětské umělecké tvoři-

vosti v Medřiči a v krajském kole v Jihlavě jsme byli třetí. Zpíval jsem první hlas, Jarka druhý. Po úspěchu v okresním kole jsme byli pozváni do hudební školy, aby nám poradili, co zlepšit. Jednu radu jsem si zapamatoval – při zpěvu se mi prý klepou kolena. Neklepat koleny! To byste ale museli tenkrát vidět. Brejlatý hošík v krátkých kalhotách, pod nimi bílé bavlněné punčocháče a třesou se mu kolena. Nechápal jsem. Ani dnes nevím, jak se odstraňuje třas kolenou. Jarka byla větší hvězda. O nějaký rok později jako teenagerka prý zpívala v nějaké místní kapele. Za zpěv jsem dostal několik diplomů a knihu „Petr, já a atomy“, která se mi moc líbila. Kniha pojednávala o základech fyziky velmi přístupnou formou právě pro děti kolem osmi let a já ji četl několikrát. Když bylo mému synovi osm let, předal jsem mu knihu jako štafetu. Nepochodil jsem. Zájmy dětí mohou být jiné než zájmy jejich rodičů a také už byla jiná doba.

Moje máma se také přestěhovala do Borů a našla si práci v místním kamenolomu. Nelámala kámen, ale vážila odjíždějící auta se šterkem a vyřizovala administrativu. O prázdninách mě strčila nějakému řidiči do auta a s ním jsem vozil materiál na opravu silnic. Řidič měl ve mně rozptýlení. Zpívali jsme písničky, některé jsem ho musel naučit. Jako například tuto:

Já a moje Berta z jedné vesnice

Berta krade husy a já slepice,

povídám, Berto, kde co vidíš, ber to,

povídám ber to, Bertičko!

Ve škole jsme se tento popěvek neučili, asi jsem ho pochytíl od dědy. Kdo jiný mě to mohl naučit...

Na jiném místě píšu o tom, že jsme každý druhý den jezdili „na trávu“ pro naše zvířata. Vzali jsme trakař, jednu nebo dvě plachty na trávu, dva srpy a jelo se. Obvykle děda s babičkou vysekávali naše dvě nebo tři meze, neudržované obecní pozemky, anebo protrhávali družstevní brambory (resp. plevel mezi brambory). I když jsem se účastnil většiny rukodělných prací, srp mi nikdy nebyl svěřen do ruky. Nezvykle přísný zákaz. Jako čtrnáctiletý jsem pod vedením dědy mohl sekat obilí kosou, ale srp mi byl zapovězen. Jednou dostal děda nápad, abych se nenudil. Vezmeme s sebou na trávu obě kozy a já je budu pást. Vymyšleno, provedeno. Dostal jsem dvě kozy na jednom provaze. Velmi rychle jsem seznal, že kozy jsou velmi blbě a nekomunikativní zvířata. Nemohl jsem je udržet, kozy mě vláčely, kam chtěly. Stále jsem volal o pomoc. Děda se divil – on v mém věku pásl stádo krav a já si neporadím se dvěma kozami. Nikoho tehdy nenapadlo přivázat kozy ke kolíku v zemi. Jako pasáček koz jsem se tehdy neosvědčil, druhý pokus se nekonal.

Nezvládl jsem ani dojení kozy. Babička to šlo velmi lehce, takže jsem si to chtěl také vyzkoušet. Babička mi to vysvětlila a ná-zorně ukázala. Když jsem se však dotkl kozího struku, udělala koza takový pohyb nohou, kterým moji ruku odehнала. Koza zmařila i můj druhý pokus, třetí pokus... Bylo mi to líto, ale to bylo také všechno. Už jsem to jednou napsal – blbě zvíře.

Alkohol. Děda nechodil do místního hostince, ale vždy vzal trakař (ale v Borech jsme měli trakač, takže vzal trakač) a z hostince u Milostných přivezl dřevěnou bednu lahvového piva, sedmičky, a bednu limonád, tehdy to byla Zonka. Doma měl v komoře láhev kmínky. Babička trpěla představou, že z dědečka se stane alkoholik, a tak mu kmínku ředila vodou. Děda to samozřejmě poznal. Jestli protestoval, nevím. Ale na důkaz toho, že pije skoro vodu, mě vždy zavola, abych se napil s ním. Vždy následovalo lamentování babičky i mámy: „Prosím tě, nepij, budeš hloupý!“, což mě ještě povzbudilo. Pil jsem. Až na vysoké škole v Bratislavě, kde se mi zpočátku nedařilo, jsem si říkal: Možná, kdybych tenkrát nepil... Ale nějak jsem to zvládl. Jednou (bylo to už v Lipencích, tedy po roce 2002) jsem si přál na vánoce pod stromeček láhev kmínky. Pro Ježíška to byla docela kamačka sehnat něco takového, ale sehnal. Dostal jsem pravý kmínový líkér a k tomu i „výčepní lihovinu,“ která se tenkrát prodávala jenom v

hospodě. Radostně jsem kmínku otevřel a následovalo zklamání. Měl jsem v sobě zafixovanou její chuť a tato byla jiná. Byla hutnější a koncentrovanější. Asi mi v ní chyběla ta babiččina voda. Hospodě u Milostných se jen tak říkalo. Oficiálně to byla hospoda nebo hostinec, už nevím. Milostným kdysi hospoda patřila. Hospodu tvořil sál, výčep, nějaké provozní zázemí a byt Milostných. Za domem byla zahrada. Čepovalo se pivo, limonáda a alkohol. Teplá kuchyně tam nebyla, a pokud existovala studená kuchyně, pak velmi omezeně. Po znárodnění v r. 1948 (?) Milostní mohli zůstat v bytě a paní Milostná se stala vedoucí. Milostná byla vrstevnicí mé babičky. Babička dost těžce nesla, když paní Milostná trvala na tom, že jí musí vykat. Paní hostinská se považovala za vyšší třídu.

Pro pořádek musím uvést, že děda se nestal alkoholikem. Po čase přestal kupovat i pivo sedmičku a přešel na podmásli. Do Jednoty se dvakrát týdně vozil chléb a mléko, resp. mléčné výrobky. Měli jsme tam vždy rezervovaný jeden chléb – „stryclu“, jeden chléb kulatý, dva litry mléka a tři litry podmásli. Chléb nám vystačil týden, mléko a podmásli tři dny.

A ještě jedna příhoda z Jednoty. Jako malý kluk jsem hrával kuličky. Měl jsem obyčejné hliněnky a pár skleněnek, které jsem střežil doma a ven vůbec nenosil. Jednou jsem dostal od babičky jeden haléř (slovy jeden), abych si v Jednotě koupil kuličku. Přišel jsem do Jednoty, řekl paní Zástěrové, že chci jednu kuličku a ona mi místo jedné kuličky dala dvě se slovy „nikomu to neříkej!“ Dávám čestné slovo, že jsem mlčel jako hrob. Po více než šedesáti letech to snad už můžu prozradit.

Hudební škola. Nikdo z naší rodiny neměl hudební vzdělání. Máma s dvojetem tetou prý dobře zpívaly v kostele, ale to bylo asi všechno. Rodina usoudila, že situaci zachráním já. Byl jsem zapsán do houslí na hudební školu v Medřiči. Děda všem vyprávěl, že jednou mu budu hrát na pohřbu Fibichův Poem. Skoro se na to těšil, tedy na to, až uslyší Poem. Housle byly k dispozici – mám pocit, že měly původ ve znojenském bytě po Němcích. Babička mi několikrát řekla: „Těch houslí si važ! Jsou vzácné.“ Je fakt, že uvnitř houslí je nálepka „Stradivari“, které uvěřila pouze babička. Do Medřiče jsem dojížděl sám, bez doprovodu, autobusem. Hudební škola neměla tenkrát svoji budovu a třídy měla rozestrané po celém městě. Ta má byla na náměstí, v I. patře pavlačového domu. Před několika lety jsem se pokusil tento dům identifikovat, ale nepodařilo se mi to. To bych ovšem nemohl mít akční manželku. Ta, vida mé neúspěšné

snažení, napsala do hudební školy o mém hledání, zjistila, že paní sekretářka je dcerou dávného pana ředitele a ten poradil, kde hledat. Výsledek vidíte na fotce – na pavlači, kde nyní sídlí firma Numex, dveře

s rozsvíceným světlem. Místnost se dveřmi vlevo také patřila hudební škole. Hospoda se Starobrnm patří až do současnosti, tenkrát tam byl nevábný dvorek.

Jednou mi pan učitel řekl, že napnutí smyčce musím po každé hře povolit, aby se smyčec nedeformoval. Nevím, jak jsem tuto informaci tenkrát pochopil, ale pamatuji si, že jsem přijel domů a nutnost „povolit smyčec“ jsem rozšířil i na struny. Doma se všichni divili, ale když pan učitel řekl... Struny se povolily. Ale co potom? Kdo znovu housle naladí? Ve škole mi je ladil pan učitel ale doma? Trvalo několik týdnů, než se situace vyjasnila.

Jednou jsem si prý hrál ještě s jedním spolužákem v Medřiči naopilce. Drželi jsme se kolem krku, vrávali jsme a vyzpěvovali.

V osmi letech. Viděl nás někdo z Borů a žaloval babičce. Na opilceký výstup si nepamatuji, ale na kázání, kterého se mi od babičky dostalo, nezapomenu nikdy.

V zimě jsem dostával peníze, abych si v Medřiči mohl koupit v restauraci čaj. Využíval jsem to. Ne snad kvůli zahřátí – to si myslela jenom babička – ale kvůli pocitu důležitosti platícího zákazníka. Čaj stál tehdy padesát haléřů, čaj se šťávou padesát pět. Šťávou se rozuměl sirup, který pan hospodský nalil do frťanu.

Do hudební školy v Medřiči jsem chodil ve druhé a třetí třídě. Výuka hry na housle spočívala v nezáživných cvičeních stupnic a prstokladů. Nebavilo mě to, ale byl jsem dítko relativně poslušné a neprotestoval jsem. Děda se v té době Poemu v mém podání nedomohl.

Ještě ve Znojmě jsem se naučil zdravít „dobry den!“ V Borech jsem se musel naučit nový pozdrav – „pochválen buď pan Ježíš Kristus!“ V běžném provozu by to šlo, ale zkuste to říci při jízdě na kole! To abyste začali s pozdravem tak třicet metrů před zdravěným objektem, kdy ona osoba ještě neslyší. Pokusil jsem se zkrátit pozdrav na „pochválen!“ s tím, že se každý zdravěný dovtípí, koho tím asi myslím. Neprošlo mi to. Byl jsem upozorněn, že je to neslušné. Naučil jsem se proto zdravít takovou rychlostí, že bych se mohl zúčastnit soutěže „Česko má talent“, ale tehdy taková soutěž nebyla.

Sousedé. Naproti nám, trochu vlevo, bydleli Vaverkovi. Když se vešlo do síně, vpravo byl chlév s krávou, vlevo obytné místnosti. Jako první byla velká obytná kuchyň. Uprostřed kuchyně seděl na židli starý pan Vaverka, který si držel u ucha velký plechový trychtýř, který stále natáčel do směru, odkud tušil nějaký zvuk. Byl totiž silně nahluchlý. Vaverkovi kvůli němu mluvili velmi hlasitě. Zvykli si na to tak, že i na mne hulákali jako na lesy. Nebyl jsem na to zvyklý. Do chléva jsem jenom nakoukl. Malá místnost s miniaturním okénkem. V zimě se ve chlévě netopilo, proto tam bylo malé okno a věčné šero. A uvnitř velké zvíře, které jsem ve Znojmě nikdy neviděl. Které městské dítě by se nebálo? Děda uzavřel s Vaverkovými nějaký obchod. Podrobnosti neznám. Víím jenom, že nějaký čas jsme dostávali od Vaverků naturálie – mléko a smetanu. Pro naturálie jsem musel někdy chodit i já, což jsem dělal nerad. „Řvoucí“ Vaverkové, obrovská kráva... Jednou na mě paní Vaverková zařvala: „Ty máš prý rád smetanu?“ „Ne,“ zněla má odpověď, „nemůžu smetanu ani vidět!“ „To je zajímavé, Tvá babička říká, že smetana je kvůli vnučkoví!“ Na ostudu bylo zaděláno, přitom proti smetaně jsem nic neměl.

Naproti nám, trochu vpravo, bydleli Nedomovi. Pan Nedoma byl babiččin bratr. Vztahy určoval děda - byly odměřené, až chladné. Když jsem až po letech pátral po příčinách, dozvěděl jsem se, že někdy ve třicátých letech se děda hrozně pohádal se švagrem Nedomou kvůli volbám. Děda volil socdem, švagr lidovce. Vzájemně si strhávali předvolební plakáty a téměř se porvali. Po třiceti letech emoce povolily. Pan Nedoma k nám chodil na návštěvu. Přišel, sedl si v kuchyni ke stolu a mlčel. Děda býval v tu dobu vždy někde venku, v kuchyni byla jenom babička. Babička nebyla nějak výřečná, stejně jako její bratr. „Co jsi dělal?“ „Obracel jsem sena tam a tam.“ Následovalo několikaminutové ticho, babička nepřerušila svoji práci. Za půl hodiny spolu prohodili tak pět vět, víc to nebylo. Potom „stryc“ Nedoma řekl: „Tak já musím jít“ a odešel. Vůbec jsem tomu nerozuměl. Až po mnoha letech jsem pochopil. Ne vždy je potřebné se bavit a vyprávět „veselé příběhy z natáčení“. Někdy stačí jenom spolu být a cítit přítomnost toho druhého.

Náboženství. I v Borech jsem chodil do náboženství. Pan farář nás připravil na tzv. první přijímání, což byla velká slavnost. Zachovaly se fotky – já opět ve slušivém oblečku s bílými punčocháčky a velkou svící. Svíce se zachovala mnoho let, ale potom nepřežila jeden náhodný antiklerikální nájezd mámy. Před prvním přijímáním byla zpověď kvůli očištění duše. Měl

jsem tehdy dobrou představivost a duši jsem si dokázal představit. Měl jsem představu takové bílé plochy neurčitého tvaru, na níž byly tmavé skvrny. Ty skvrny byly moje hříchy. Zpovědi jsem se měl hříchů zbavit a moje duše měla opět nabýt bílé barvy nevinnosti. Jenomže s těmi hříchy byla potíž. Pan farář je nekompromisně vyžadoval. Byl jsem relativně poslušné dítě a na nějaký hřích, který by stál za pozornost pana faráře, jsem si nemohl „za boha“ vzpomenout. Nepokradeš, neza-biješ, nesemilniš – nic z toho se mě v osmi letech netýkalo. I králíky zabíjel děda. I když je zpověď velmi individuální záležitost, v mém případě to bylo dílo kolektivu. Každý, kdo měl zpo-

věd' za sebou, přišel ke skupince čekajících a podrobně vylíčil průběh. Nikdo nepřišel s dobrým hříchem, který by bylo možné panu faráři předhodit. Ani já jsem nic kloudného nevymyslel. Panu faráři jsem řekl, že tajně chodím babičce na cukr. Můžu přitom i na detektoru lži prohlásit, že cukr jako takový, jedený po lžičkách nebo po kostkách, mi nikdy nechutnal a nikdy jsem to nedělal. Žádný rozumnější hřích mě tehdy nenapadl. Pan farář mi řekl, abych to už více nedělal, což pro mne nebyl problém slíbit, uložil mi pomodlit se pětkrát „otčenáš“ a desetkrát „zdravas“ a bylo vymalováno. Má dušička byla dočista do čista, ale začal v ní hlodat červík pochybnosti, který už nikdy nezmizel a jenom sílil. Tak takhle to funguje?

Díky své náboženské pili jsem to dotáhl až na ministranta. Taková mše, viděná z lavice návštěvníků, vypadá jako nacvičená akce pana faráře a dvou ministrantů, kteří klečí po stranách za jeho zády a vědí, kdy zazvonit, kdy vstát atd. To ovšem nebyl můj případ. Byl jsem navlečen do příslušného ministrantského oblečení s tím, že budu kopírovat činnost druhého, zkušenějšího ministranta na druhé straně oltáře. Když on vstane, vstanu také, když on se chopí zvonce, budu cinkat s ním. To jsem netušil, že některé činnosti vykonává jenom jeden ministrant. V jednom okamžiku pan farář, když jsem myslel, že se upřímně modlí, zasyčel na moji stranu: „Tak mi už konečně přenes misál na druhou stranu, ty nemechlo!“ Vyskočil jsem jako pružina a vrhl se ke knize. „Bože můj, to musíš vzít i se stojanem!“ Pan farář se stále tvářil, že se modlí. Se sepjatýma rukama se zbožně díval na ukřižovaného a syčel na mne koutkem úst. Kdybych pana faráře neznal, myslel bych si, že dostávám pokyny přímo shora. Uchopil jsem knihu i s dřevěným stojanem a jal se obé přenášet zleva doprava kolem pana faráře (nebo naopak zprava doleva, už nevím). Jenomže stojánek byl skládací a při přenášení se mi rozložil. Nebylo možné položit knihu na zem, stojánek složit, dát ho na oltář a potom i knihu. Opravdu si už nepamatuji, jak jsem to nakonec zvládl. Měl jsem štěstí, že děti nevědí, co je to infarkt, takže mě netrefil. I pan farář se dožil vysokého věku.

Jako ministrant jsem se zúčastnil i jednoho pohřbu. To už jsme nebyli dva, ale byl nás celý houf, takže jsem neměl individuální úkoly. Nic jsem nepokazil a po pohřbu jsem dostal od hlavního ministranta nějaké drobné. Přiběhl jsem domů a radostně jsem ukazoval svůj výdělek. Děda se jenom zasmál a řekl, že mě starší kluci pořádně ošidili. Naštval jsem

se a opustil jsem slibné se rozvíjející ministrantskou dráhu.

Na závěr druhé třídy jsme šli na výlet. Babička mi dala svačinku a vyrazili jsme pěšky do Skleného nad Oslavou. Sedli jsme si na mez, odkud byl dobrý výhled na železniční trať, a počítali jsme vagony projíždějících vlaků. Ze svačinky si pamatuji jenom vajíčko natvrdo.

Třetí třída. Stejná místnost, jenom pátáci odešli a přišli mladší druháci. Třídním učitelem byl Josef Požár. Byl to starší invalidní pán. Myslím, že mu chyběla jedna noha. Teprve až při sepisování těchto vzpomínek jsem zjistil, že byl třídním učitelem v první třídě mé mámy. Ta se však k němu, nevím proč, nijak nehlásila.

Jako všechny děti jsme i my psaly po lavicích a jinak je ničily, což pan učitel Požár těžce nesl. Říkal nám: „Tyto lavice jsou zbroceny krví a vy s nimi tak ošklivě zacházíte!“ A podal nám vysvětlení. Za války byla škola již postavena, ale byla bez vybavení. Jeden muž, jehož jméno jsem zapomněl, uviděl na nádraží vagon, naložený školními lavicemi. Přišel k němu, strhl nálepku s místem určení a místo ní nalepil „Horní Bory.“ Lavice tak doputovaly do Borů. Je samozřejmé, že původní adresát se pídil po lavicích. Došlo k vyšetřování, viník byl dopaden, a protože naboural zásobování Říše, byl popraven. Lavice však zůstaly už v Borech. Je jisté, že jsme se po takovém výkladu po nějakou dobu chovali slušně.

Ve třetí třídě jsme měli žákovské knížky, které měly pro každý týden svoji stránku. Každá stránka musela být podepsaná od některého z rodičů. Stránka na fotografii je pro mne zvláštní tím, že je na ní podepsaná babička. V Borech veškerou administrativu vyřizoval děda. Na okolnosti tohoto podpisu se už nepamatuji, ale zcela určitě mi dalo hodně přemlouvání, než se babička uvolila zvěčnit se v mé žákaždě.

Snad každé

10 týden od 3.6. do 9.6.		11	
Předmět	Účoly a zkoušky	Dat.	Podpis učitele
Cesky jazyk	Či Malý Bobě ve vlaku Diktat.		
Ruský jazyk	Věty se slovy: sýra, siva, rajce, kva, ryba, cukra, jogurt, ml.		
Matematika	9,16 = 32?		
Dějepis			
Zeměpis			
Přirodo- věda			

Ošetření učitelů (vychovatelů a přezř. vedouc.) rodičům a event. ošetření rodičů škole

Inehovská ct.

Pihně se mě,
počine práci
a vlast svou milij!

Požár J.

dítka v mém věku mělo památník. Nebyl jsem výjimkou. I když se na tehdy vpisovaná

moudra dívám s úsměvem, jsem rád, že ho mám. Tetička (správně pratetička, ale pro mne tetička) Anna Kvapilová byla sestrou dědečka. Tady je na nedatované fotce v makovém poli.

Focení s čerstvě poraženým čuníkem bylo velmi časté. Jak by ne – byla to opravdu událost. Na fotce vpravo je zabíjačka u Kvapilů. Teta Anna, její manžel Josef, děda Cyril a jeho bratr Josef. Sešli se sourozenci Inochovští. Mně vrazili do ruky láhev alkoholu na zahřátí (zabíjačky byly obvykle v zimě) s jednou skleničkou pro všechny. Má úloha spočívala v tom, že jsem roznášel výslužku. Kon-

víčku polévky, jitrničky, jelítka, ovar a nevím co ještě. Bratři Inochovští byli vyučení řezníci a byli na své řemeslo patřičně hrdí. Výslužku dostali všichni sousedi a hodně známých.

Jedna z mála fotografií, na které jsem i s prarodiči. Děda tehdy trval na tom, že si ho musím zapamatovat v legionářské uniformě, a tak se do ní navlékl. Zatímco on měl problémy s dopnutím saka, já bych si do svého saka mohl vzít i podnájemníka. Počítalo se s tím, že vyrostu. Babičku mám zafixovanou s věčným šátkem, i doma. Tady je vidět, že k tomu došlo až od určitého věku.

tého věku.

Malá odbočka k fotografovi. Fotku (stejně jako fotku se svíci) pořídil dědečkův synovec Pepík Kvapil na dvoře svého domu. Kvapilovi bydleli v Borech a měli jediného syna Josefa. Nesmírně šikovný člověk. Dokázal sám bez cizí pomoci vyrobit pračku! Z plechu stočil nádobu, pod ni umístil elektromotor, převody s klínovými řemeny, vyrobil průchod do nádoby a šnek a pračka byla hotová. Kromě toho uměl fotografovat. Nač sáhl, to mu šlo.

Babička nikdy neměla vlastní hodinky. Uměla ale odhadnout správný čas s neuvěřitelnou přesností. Několikrát jsem s ní byl sám „na trávě“ pro naše zvířátka a měl jsem hodinky. To mi bylo více než 12 let. Zeptal jsem se: „Babi, kolik je asi hodin?“ Babička přerušila práci, napřímila se, podívala se po krajině a řekla svůj odhad. Nikdy se nespletla o více než čtvrt hodiny. Nějakou variantu úskoku, jako že např. viděla na hodiny kostelní věže, vylučuji. Děda měl dlouhá léta dvoje hodinky – cibule na řetízek. Jedny parádní a druhé pracovní. Ty parádní jednou v Borech ztratil. Myslel si, že je zasouvá do příslušné kapsičky na vestě a nezasunul. Mluvil o tom snad několik let. Po této příhodě si raději koupil náramkové hodinky. Dědovy časostroje jsou teď v Lipencích. Ve třetí třídě jsem byl přijat do Pionýra. Nebyl jsem sám – celá třída vstoupila, ministrantství nikomu nevadilo.

Nedaleko Dolních Borů se těžil živec. Živec byl tehdy základní surovinou pro smaltování plechů, hlavně hrnců, hrnků, pekáčů a dalšího nádobí. K dolu vedla polní cesta, kterou si pracovníci dolu

sami opravovali vytěženým materiálem. Tento materiál obsahoval nějaké procento slídy, takže cesta se v letním slunci nádherně leskla. V lese vedle dolu rostlo hodně malin. Děda mě brával s sebou na sběr a babička vařila z malin sirup. Děda měl třílitrovou konvičku a já dostal plechový hrnek. Přiznávám, že mě tehdy sběr malin ale vůbec nebavil.

Maliny v hrnku vůbec nepřibývaly! Děda přitom spokojeně trhal a stále si pobrukoval nějakou melodií. Svou hlavičkou hloubavou jsem přišel na to, že se maliny v mém hrnku stále slehávají, a proto nemůžu hrnek dotrhat. Když jsem se s tím dědečkovi svezl, poradil mi, abych zkusil hrnek natrhat tak rychle, aby maliny neměly čas slehnout. Několik minut jsem zvýšené tempo vydržel... Když děda viděl můj nešťastný výraz, řekl, abych trhal aspoň do pusy. Ale jak dlouho se dá trhat do pusy? Nudil jsem se převelice. Dnes mám maliny na zahradě a při trháni si pokaždé vzpomenu, jak jsem na ně chodil v Dolních Borech.

Na fotografii jsou dva šálky na čaj, které děda přivezl ze své

legionářské anabáze z Japonska. Nedovedu si přestavit, jak šestadvacetiletý „kluk“ v Japonsku koupí dva šálky, které ve vojenském ruksaku bez úhony přečkají několik měsíců. Odpovídající podšálky jsem nikdy neviděl, takže z toho dovozují, že asi nebyly.

V borském rodinném domku 2+1 prakticky žily dvě rodiny, tři generace. Děda s babičkou, máma a já s Alenkou. Mámin druhý manžel pracoval snad u geologického průzkumu. Jezdil po celé republice a do Borů přijížděl jenom na víkendy. Jeho příjezdy se mě nějak moc netýkaly, protože jsem byl spokojeně dítě i bez něj. Naopak jsem si všiml toho, že se s dědou moc „nemusí.“ Často se hádali (nevím o čem). Moc jsem to nechápal a ani se nesnažil o pochopení. Bylo logické, že tento stav dlouho nevydrží. Na konci mé třetí třídy se koupil polorozpadlý rodinný domek ve Vranově nad Dyjí, proti kterému byl domek v Borech hotovou rezidencí. Do čtvrté třídy jsem už nastoupil na Vranově.

Borský zpravodaj

„Periodický tisk
územního
samosprávného
celku“

Vydává: Obec Bory
594 61 Bory č. 232
IČO 00294055

Registrace:
MK ČR E 18422

Připravuje redakční
rada:

Vladimíra Stará
Jana Vaverková
a Pavel Kříž
pod vedením
Blanky Křížové

Mob: 6083 12224

E-mail:

bkrizova@bory.cz

Počet výtisků 300

Tisk Obecní úřad Bory

Vyšlo v listopadu 2018

Neprošlo jazykovou úpravou

**Příspěvky do
Zpravodaje,**

vzkazy, informace,
pozvánky, připomínky,
prosím odevzdejte
v kanceláři

Obecního úřadu,
nebo zasílejte na
e-mailovou adresu:

obec@bory.cz
nebo

bkrizova@seznam.cz

**Uzávěrka příštího
čísla: 15.12.2018**

**Aktuální
informace o naší
obci najdete na:**

www.bory.cz

19. září 2018 bylo krásné počasí a tak jsme se vydali po mravenčí stezce. Proč po mravenčí stezce? To proto, že kousek od naší školy, mezi obcemi Jívoví, Vídeň a Dobrá Voda, je naučná stezka Šebeň, kde se naši žáci dozvěděli spoustu zajímavých informací ze života lesních mravenců. Ten den, si všichni pomáhali jako mravenci v mraveništi, protože společně procházeli stezku a hledali informace skryté na naučných panelech, aby si doplnili svůj pracovní list. Na naučné stezce začaly červená, fialová, žlutá a zelená skupina. Další čtyři skupiny - modrá, hnědá, bílá a oranžová zůstaly ve škole a vytvářely prostorové mraveniště a mravence ze sena a použitých obalů na vajíčka, potravu mravenců a průřez mraveništěm. Potom se na stezce skupiny vystřídaly.

Když jsme tento projekt realizovali dříve, účastnily se ho děti od 3. třídy. Letos si mraveniště „osahaly“ i děti z 1. a 2. třídy, které vyvezl autobus do Cyrilova a tady společně se členy ČSOP Pavlem Křížem a Blankou Křížovou zkoumaly a měřily mraveniště.

Byl to opravdu vydařený den a pobyt v lese si všichni opravdu užili a těch hub, co jsme našli! Jen ti mravenci se trošku přestěhovali!
Mgr. Zuzana Jurková

LEHKÝ ÚVOD DO ASHTANGA VINYASA JÓGY

Ashtanga vinyasa jóga je dynamická forma jógy. Jedná se o jeden z fyzicky nejnáročnějších druhů jógy, ale nebojte. Půjdemě hezky zlehka v rytmu vlastního hlubokého dechu. Lekce trvá 90 minut.

každou středu v 17.00 hod.
Rodinné centrum MRAVENIŠTĚ, Bory

LEKTORKA IVONA KRÁTKÁ

„Ashtanga vinyasa jóge se věnuji přibližně 7 let pod vedením Katky Rojkové. Sama jsem v józe nejprve viděla způsob cvičení, následně možnost, jak relaxovat. Dnes v ní nacházím příležitost být alespoň malou chvíli sama se sebou tady a teď. A tuto příležitost bych chtěla nabídnout všem, kteří budou mít zájem.“

podrobnější informace
na e-mailu ivona.kratka@gmail.com nebo tel. číslo 608 417 234

**Posvícenská
taneční zábava
se skupinou ACCORT**

**Sobota 10.11.2018
Srdečně zvou
pořadatelé SDH Bory**